

i arbejde. De orker heller ikke at få besøg af konsulenter fra kommunen, konsulenter fra arbejdsformidlingen og konsulenter forskellige steder fra; de har nok at gøre med at passe det daglige arbejde. Derfor tror jeg, at en regelforenkling på det her område i sig selv ville sprænge en barriere. Jeg tror, at dér, hvor vi skal lave et gennembrud, er i de små og mellemstore virksomheder. De store virksomheder har kapacitet og afdelinger nok. Det har vi formentlig alle sammen været ude at se: vellykkede projekter, vellykket integration på store virksomheder.

Men der ligger et stort potentiale i små og mellemstore virksomheder. Og der er det altså for indviklet med de 18 eller 20 ordninger, som jeg tror findes i dag. Der har vi sagt til arbejdsmarkedets parter: Var det ikke en mulighed, at vi kunne få en forenkling, og at vi kunne aftale et praktikophold, en praktikplads, fra 2 til 52 uger?

Lad mig lave et lille spring. Problemet for de mennesker, vi taler om her, er jo at få lov at præsentere sig for virksomhederne. De er sorteret fra, længe før de kommer til at kunne præsentere sig; de kommer jo aldrig i berøring med virksomheden. Så kunne man lave et enkelt system, således at for nogle, der var velfungerende, kunne man sige: Kunne vi ikke aftale en 4-ugers-praktikperiode? Man kan teste, hvad de pågældende kan, og kan de, ja, så kan de blive ansat til almindelig løn.

Vi har foreslået, at det var fra 2 til 52 uger. Der er nogle, der synes, at 52 uger er for lang tid, jamen så lad os da tale om en kortere periode. Jeg synes bare, at man skulle gribe chancen for at få aftalt sådan en enkel ordning, hvor man kan sige: Du kan komme herover med den ydelse, du får; hvis du er på kontanthjælp, er du her på kontanthjælp, hvis du er på revalidering, er du her på revalidering, hvis du er på dagpenge, ja, så er du her på dagpenge – tidsbegrænset og godkendt af tillidsmand og virksomhed osv.

Jeg vil også godt sige, at det er afgørende for, at det her kan lade sig gøre, at det er accepteret ude på virksomhederne. For ellers kan vi jo stå på hovedet med hensyn til at skaffe arbejdspladser på virksomhederne; hvis det, vi laver, bare møder modstand, kan vi skyde en hvid pind efter det.

Efter min mening er barrieren på arbejdsgiver-side, at det, vi har i dag, er for indviklet.

På lønmodtagerside er barrieren jo, at man siger: I er bare ude på at komme med et korps af løntrykkere, som skal forhindre danske arbejdere i at få den indtægtsfremgang, som produktivitsfremgang osv. berettiger til.

Der har vi sagt: Kunne vi ikke drøfte en ordning, hvor man udnyttede det spænd fra overenskomsternes mindstebetalingssatser, som i dag ligger i størrelsesordenen 86-87 kr. i timen, og op til det, der i realiteten er mindstebetalingen på den virksomhed, man er på? Hvis man er kommet op på 120 kr. i timen, er det den reelle bund på den virksomhed, og der kunne man altså sige, at man kunne udnytte det spænd, der ligger fra 87 kr. til 120 kr. Det har vi bedt arbejdsmarkedets parter om. Jeg kan se, at der er megen vrede mod at skulle udnytte det spænd, men det er sådan set de to forslag, vi har bedt arbejdsmarkedets parter om at drøfte.

Vi har ingen intentioner om at bryde mindstebetalingssatsen i overenskomsterne. Men vi synes, at man måske godt kunne udnytte spektret fra mindstebetalingssatsen og op til det aktuelle lønniveau på virksomheden. Og det forhandles i øjeblikket.

Perspektivet i det, hvis man kan enes om noget, er, at så ville hovedorganisationerne forpligte sig til at arbejde for, at man i forbundene og på de enkelte virksomheder begav sig ind i de her ordninger. Det er det, der er intentionen i det udspil.

Det er så et udspil i et større projekt, som vi kalder »Flere i arbejde«, og som regeringen præsenterer den 24. maj. Det omfatter selve arbejdsformidlingen, det omfatter: Hvordan forestiller vi os det fremtidige system?

Beskæftigelsesministeriet har jo nu fået overdraget kontanthjælpen fra Socialministeriet, og det vil sige, at for første gang har vi nu under samme tag de to ordninger, som gælder for arbejds-løse – kontanthjælp og dagpenge.

Det ene system administreres af kommunerne, det andet system er et statsligt system. Der vil vi give os i kast med den opgave at prøve at samtænke, kalder vi det, de to systemer. For hvis man ser det fra den enkelte lediges synspunkt, tror jeg, den pågældende er fuldstændig ligeglad med, om vedkommende lever i et dagpengesystem eller i et kontanthjælpssystem; der er det jo et spørgsmål om at få et arbejde.

Det oplæg er første fase, og nu kommer jeg så til Elsebeth Gerner Nielsens spørgsmål. Anden fase, det næste trin på stigen af problemer, er det projekt, som Anne-Marie Meldgaard nævner, at se på samspillet mellem ydelser, skat osv. Det er ikke et udspil, der kommer i næste folketings-samling, men det er klart, at det er den næste store opgave, som vi må se på. Det, vi kaster os ud i nu, er at forsøge at forenkle de her regler, så folk får en chance for at komme ind på virksomhederne.